

El tren de les parades sense nom

Carles Sala i Vila

El tren
de les **parades**
sense **nom**

Il·lustracions d'Estela de Arenzana

laGalera

Primera edició: febrer del 2018

Disseny de la coberta: Endoradisseny
Disseny de l'interior i maquetació: la Galera

Edició: David Monserrat
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Carles Sala i Vila, 2018, del text
© Estela Martínez Martínez de Arenzana, 2018, de les il·lustracions
© la Galera, SAU Editorial, 2018, de l'edició en llengua catalana

Casa Catedral®
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat / lagalera@editorialgalera.com
facebook.com/editoriallagalera / twitter.com/editorialgalera

Imprès a Liberdúplex

Dipòsit legal: B-547-2018
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-6243-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Per a en Pep.

*I per a l'Ita i la Junia,
amb qui tenim la sort
de compartir vagó.*

A decorative header featuring a light blue rectangular box with a dark border. The box is set against a background of a scroll with ornate flourishes. A small green bird is perched on the top right edge of the scroll, and a small brown bird is perched on the top left edge. The title 'UN TROS DE FERRO ROVELLAT' is written in a bold, black, serif font inside the box.

UN TROS DE FERRO ROVELLAT

Ning, nang, nong! Atenció, senyors passatgers: el tren amb destinació a Vilaverda està a punt de sortir! Atenció: el tren amb destinació a Vilaverda està a punt de sortir!

La Lia arriba a l'estació amb cara de son i uns morros de pam i mig. Tot i ser en plenes vacances, avui l'han fet llevar molt aviat, gairebé quan encara era fosc. I tot, per poder pujar a un tren que no té gens de ganes d'agafar.

De sobte, se li acut una idea brillant: deixarà que el tren se li escapi. Quina bona pensada! Només cal que s'assegui en un banc, esperi una estona i, quan el seu tren hagi passat, se'n torni cap a casa com si res. Ja se sap que això dels

trens va com va. Segur que els seus pares s'ho empassaran. I ella s'estalviarà un bon calvari...

—Ning, nang, nong! Atenció, senyors passatgers: el tren amb destinació a Bufafort està a punt de sortir! Atenció: el tren amb destinació a Bufafort està a punt de sortir!

La Lia està tan encaboriada, que ni s'adona que passa per sota d'una escala de pintor, i per ben poc no ensopega amb un pot de pintura negra.

—Que em vols deixar sense pintura, marreca? —sent que li diuen—. A veure si mires on poses els peus!

La Lia aixeca el cap bruscament, com si l'haguessin despertat d'un somni, i veu damunt seu un home amb la roba tacada de colors que repassa les lletres d'un rètol.

—Coi de mainada... —remuga entre dents el pintor.

«Veig que no soc l'única que m'he llevat de mala lluna, avui...», pensa la nena.

Lavors, s'asseu en un banc a esperar.

—Ning, nang, nong! Atenció, senyors passatgers: el tren amb destinació a Terratorta està a punt de sortir! Atenció: el tren amb destinació a Terratorta està a punt de sortir!

La Lia se sorprèn que a aquelles hores del matí hi hagi tant de moviment a l'estació: trens amunt i avall, viatgers, pintors de rètols... Fins i tot, a l'altra banda de la via, veu dos jardiners uniformats acabant de podar el gran plataner de l'aparcament. Aquest parell de ben segur que s'han llevat encara més aviat que ella!

Quan menys s'ho espera, una locomotora vella i atrotinada s'atura davant seu.

—Ning, nang, nong! Atenció, senyors passatgers: el tren amb destinació a Quintaforca està a punt de sortir! Atenció: el tren amb destinació a Quintaforca està a punt de sortir!

Ha arribat l'hora: aquest tros de ferro rovellat és el seu tren.

L'HOME DELS ULLS QUASI BLANCS

La Lia no entén què ha passat. Estava del tot decidida a deixar que el tren se li escapés, però just a última hora, quan estava a punt d'arrencar, alguna cosa l'ha empès a pujar-hi.

Un cop a dalt, s'ha trobat cara a cara amb un personatge d'allò més inquietant: un home alt, vestit de negre, de cara ossuda i pell molt bruna, amb quatre grenyes malgirbades i un barret d'ala ampla que li tapa bona part del rostre.

A la Lia de seguida li ha fet pensar en el dolent d'alguna pel·lícula, no recorda exactament quina.

Sense treure-li la vista del damunt, la noia

decideix anar a buscar seient, però està tan nerviosa que s'entrebanca amb l'últim esglaó i cau tan llarga com és.

—Barrabuuuummm!

L'home amb prou feines es mou.

—T'has fet mal? —li pregunta amb una veu molt greu.

Quan la Lia aixeca la vista, es troba amb els ulls del passatger, d'un blau tan clar que gairebé semblen blancs.

—No, no... No ha estat res... —diu ella.

Ara que li ha sentit la veu, encara li recorda més un dolent de pel·lícula. Un malvat de sang freda d'aquells que mai perden la calma. Algú a qui val més tenir ben lluny. I ella el té just davant seu, preguntant-li si s'ha fet mal, probablement per algun motiu pervers.

De sobte, veu una cosa que l'acaba d'esgarriar del tot.

Amb les seves manasses, l'home del barret sosté un estoig negre a sobre de la falda, un estoig amb una forma no gens habitual, però que la Lia de seguida reconeix: un estoig amb forma de destrall!

Així doncs, l'home dels ulls quasi blancs viatja amb una destrall amagada! I no cal ser gaire llesta per veure que no és cap llenyataire.

Després d'aquell descobriment, la Lia s'aixeca d'una revolada i s'endinsa al vagó, gairebé corrents. Intuïa que no tindria un bon dia, però no es podia imaginar que començaria amb tan mal peu...

Un parell de compartiments més enllà, troba un seient buit davant d'una àvia de posat afable.

—Bon dia —diu la Lia.

La dona se la mira amb un gran somriure. Fins i tot sembla com si ja l'esperés.

—Bon dia, maca —respon amb veu tremolosa—. M'alegro que finalment t'hagis decidit a pujar. Per un moment he pensat que no ho faries!

La Lia se la mira sorpresa.

—Però... Com sap que he estat a punt de...? Que m'ha vist per la finestra?

—Ahà! —respon la senyora amb cara de trapella—. Ets una noia molt espavilada!

El tren comença a sortir de l'estació, però no sembla que tingui cap intenció d'embalar-se.

—Com et dius, noieta?

—Lia.

—Lia... un nom ben bonic. Jo soc la Remei. I vas gaire lluny, Lia?

—A Quintaforca.

—Renoï, a l'última estació de totes! —exclama la dona—. Tot i que... no sembla que en tinguis gaires ganés.

—No, gens...

—Vaja... Deu ser per algun motiu terrible: no havia vist mai ningú que, en tenir el tren davant, es plantegés deixar-lo passar.

La Lia se sorprèn de l'interès de la dona i, de cop, li venen moltes ganés d'explicar-li tot el que li passa.

—És que els meus pares avui se'n van de viatge, sap? —diu—. Sense mi. I mentrestant volen que m'estigui a casa de la tia Flàvia. I la tia Flàvia és la tia més pesada de totes les ties pesades del món!

—Bufa... tant? —pregunta la velleta.

—Ja ho crec: xerra molt, moltíssim! I el pitjor de tot, quan calla és perquè espera que li contesti les preguntes, perquè li encanta preguntar: que com proven les vacances, que si he fet els deures, que què vull per sopar, que si he dormit bé, que què estic llegint, que si tinc calor, que si tinc fred... És preguntaire com ella sola!

—Vaja... I això és tot?

—Bé..., a més, viu en una casa molt vella i atrotinada, i amb el sostre molt alt. Més que un lloc per viure sembla un castell encantat!

Després de confessar el que li passa, la Lia se sent molt més bé. Troba que sap escoltar, aquella senyora tan riallera.

—I... on t'agradaria anar, doncs? —pregunta la Remei.

—No ho sé... A Vilaverda, per exemple.

—A Vilaverda?

—Sí... En realitat no sé ni on para, però té un nom bonic. I si és un lloc tan verd, bé deu

haver-hi molts camps per córrer, o potser una selva i tot. Segur que seria molt més emocionant que anar a ca la tia Flàvia.

—Ves a saber...

—O a Bufafort —continua la Lia—. Tampoc no hi he estat mai, però hi deu fer tant i tant de vent, que si hi fes volar l'estel podria agafar-m'hi i anar fins ves a saber on sense tocar de peus a terra!

—Bona pensada.

—O a Terratorta, que deu ser un poble amb les parets tan guerxes que deu semblar de conte.

—Veig que et saps fixar en les paraules —conclou la dona—. M'agrada...

De sobte, la Lia nota una presència inquietant darrere seu.

Després de l'ensurt de fa una estona, ara mateix no s'atreveix ni a tombar-se. Així que es queda immòbil, gairebé sense respirar, esperant la reacció de la senyora que acaba de conèixer.

La Remei aixeca el cap, mira la persona que ha arribat i, tot seguit, somriu.

Bon dia, Armand —diu la Remei.

El revisor és, en poques paraules, una persona impecable.

No és ni gaire alt ni gaire baix, sinó ben proporcionat. Vesteix un uniforme blau marí perfectament planxat, i calça unes sabates curiosament enllustrades. Per descomptat, no té ni un sol cabell fora de lloc, i sota un nas sorprenentment punxegut, hi du un bigotet tan fi que sembla pintat.

I el més important: penjat en una cadena daurada, hi du un precís rellotge de butxaca que mira contínuament.

—Bon dia tingui, senyora Remei —diu l'ho-

me fent una mitja reverència—. Cap al poble a veure les amigues?

—Això mateix —respon la dona—. Avui toca anar a la font a fer la berenada!

—Doncs l'informo que d'aquí a noranta-quatre minuts i mig arribarem a l'estació —diu tot mirant el rellotge.

—Tu sempre tan puntual...

—El que no sé és quant trigarà a arribar a la font —continua l'home—. Però amb les durícies que sempre té als peus, no m'estranyaria que passés una mala estona...

—Per això no t'hi amoïnis, Armand: l'Angelina m'ha deixat una bicicleta a l'estació, i com que el camí fa baixada, segur que arribo la primera!

—Quina bona pensada, senyora Remei! Mai no deixarà de sorprendre'm. Per això és la meva passatgera preferida!

L'home dona el bitllet a la Remei i s'adreça a la Lia, que encara s'està refent de l'espant.

—I tu, noieta, on vas?

—Jo... a Quintaforca —diu la Lia.

—Hi va sense gens de ganes —interfereix la Remei.

—Vaja... —fa el revisor amb cara d'amoïnat.

—És que l'Armand no suporta que algú agafi el seu tren per força —aclareix la dona a la Lia.

—Ah... —fa la nena.

Aleshores, la Remei i el revisor es queden mirant uns instants, com si parlessin amb els ulls. Fins que l'una li diu a l'altre:

—Au va, Armand...

—Segur?

—Sí, home..., dona-li un *bitllet especial*.

—Com que un *bitllet especial*? —pregunta la Lia.

—Bé... Si ho veu tan clar... —fa el revisor.

—Claríssim! —li respon la dona.

—Però em voleu dir de què es tracta? —insisteix la Lia.

—És un bitllet fet expressament per a la gent que ha d'anar on no vol anar —aclareix el revisor.

—O que no vol anar allà on va —puntualitza la Remei.

—Però... què vol dir això d'*especial*?

—Tu tens ganes d'anar a Quintaforca o no? —pregunta a la fi l'Armand.

—No, gens!

—Doncs té, un bitllet especial. —I després

de fer l'ullet a la Remei, afegeix:— Au, que tingueu molt bon viatge.

Mentre el revisor s'allunya, la Lia inspecciona el bitllet detingudament. Però per molt que se'l mira del dret i del revés, no hi veu res d'estrany; ni el color, ni la mida, ni les lletres, ni els números... Fins i tot se li acut d'olorar-lo. Però tampoc no troba que faci cap flaire especial.

—Senyora, aquest bitllet és com els altres! No té res d'especial! —diu finalment.

Però la Remei ja no respon. Amb aquell breu moment de silenci, n'ha tingut prou per caure adormida.

COMENÇA EL VIATGE

De sobte, la Lia nota que algú la sacseja.

—Nena! Nena! Desperta!

Així que obre els ulls, es troba fit a fit amb la Remei, que se la mira amb cara d'amoïnada.

—Uix! M'he adormit... —diu la Lia tot fent un badall—. Què passa? Que ja hem arribat?

—Ui no, ni de bon tros! —fa la dona—. Tot just som a la primera parada. Però guaita què ha passat: algú ha esborrat el rètol de l'estació!

La Lia tomba el cap i veu, a través de la finestra, un camí que passa arran de les vies del tren. I una mica més enllà, una petita estació amb el rètol completament en blanc.